

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=nPYRXop7aPA>

Christ Community Chapel

Ravi Zacharias vastaa kysymykseen homoseksuaalisuudesta

Kysymys: "Kuinka vastaat ei-uskville, jotka syyttävät kristittyjä siitä, että he ovat vihamielisiä ihmisiä kohtaan, jotka tukevat elämäntyyliä, joilla ei ole teidän uskonne periaatteita?"

Ravi: Ajattelen, että tuo on hyvin tärkeä kysymys. Ja ne kaikki ovat. Olisin epärehellinen henkilö, jos sanoisin, ettei tuo kysymys huolestuta minua. Ja etten minä edes ajattelisi sitä. Todellisuudessa minä ja tiimini olemme, kaikki jäsenet, henkilöt kuten Nabil Karim, ..., koko puhujajoukkueemme olemme usein istuneet yhdessä pöydän ääreen ja kysyneet toisiltamme, miten käsittelemme tämän erittäin vaikean sosiaalisen aiheen tänä aikana. Ja vaikka sitä sanaa ei tässä mainita, ajatuksena on, että miten meidän kristittyjen pitäisi suhtautua homoseksuaalisuuteen ja sosiaalisiin asioihin. Jos sopii, niin minä antaisin teille pitemmän vastauksen.

Jos sopii, niin annan teille kolmiosaisen vastauksen. Ensimmäinen niistä keskustelee loogisesta ongelmasta. Toinen osa kertoo teologisesta ongelmasta ja kolmas osa kertoo suhdeongelmista ja kuinka niistä kerrotaan. Haluaisin aloittaa sosiologisesta ongelmasta. Mikä on ongelmamme? Me puhumme suvaitsevaisuudesta. Kun vierailin eräässä upeassa yliopistossa, joku kysyi mikrofonin puhuen, juuri tämän saman kysymyksen. Vastasin henkilölle, että olen iloinen vastatessani sinulle, mutta ensin sinun on vastattava minun kysymykseeni. Millaisessa kulttuurissa me elämme? Sinun on määriteltävä se minulle. Minun tietääkseni on olemassa kolme kulttuuria ja suhdetta absoluuttiseen. Ensimmäinen kulttuuri on nimeltään theonominen kulttuuri. Siinä Jumalan laki on ajatuksen mukaan niin syvästi juurtunut sydämeesi, että me kaikki aiheettomasti tai muuten vain ajattelemme samojen rajojen sisäpuolella. Jokin aika sitten puhuttiin luonnonlaista noiden rajojen sisäpuolella. Ajattelimme, että nuo totuudet olivat itsestään selviä. Aikaiset kehystäjät? uskoivat luonnon lakiin. Me emme enää usko luonnonlakiin. Mutta siitä meillä oli tapana puhua. Ja se on theonominen kulttuuri. Theos on Jumala. Nomos on laki. Joskus intialainen kulttuuri pääsee lähelle sitä. Se ei ole aina sitä, mutta he sanovat dharteke academy (olemme maan ihmisiä). Ja ajatus vanhempien kunnioittamisesta ja kaikesta siitä on heidän mielestään itsestään selvää ja syvälle juurtuneena heidän sydämeensä.

Mutta lännessä ei uskota theonomiseen kulttuuriin. Mikä on sitten se toinen kulttuuri? Se on heteronominen kulttuuri. Hetero tarkoittaa toista ja nomos tarkoittaa lakia. Joten meillä on toinen laki. Mitä se tarkoittaa? Kulttuurin päävirtaa ohjaavat johtajat, jotka ovat huipulla. Jos tarkastelet marxismia sekulaareilla termeillä, kyseessä on heteronominen kulttuuri. Kourallinen huipulla kontrolloi massoja. Jos tarkastelemme islamia, kyseessä on heteronominen kulttuuri. Jos menemme Saudi-Arabiaan tai Iraniin, joita pidetään aidosti islamilaisina valtioina. Siellä on mullah, sheikki tai ajatollah huipulla ja he kertovat massoille, milloin he voivat paastota ja milloin he voivat syödä ja mitä vaatteita he saavat pitää ja mitä eivät, keitä he saavat tavata ja keitä eivät. Kaikki on johtajien sanelemaan, jopa se, miten peset kätesi ja jalkasi ennen kuin ylistät jumalaa. Kyseessä on heteronominen kulttuuri, jossa muutama tyyppi huipulla sanelee massoille ohjeet.

Tarkastelin tämän päiväistä kysymystämme ja kysyin häneltä, olemmeko theonomisessa kulttuurissa? –Ei, emme ole. Olemmeko heteronomisessa kulttuurissa? –Ei, emme ole. Emme halua, että muutama sanelee kaapin paikan massoille. Joten jäljelle jää kolmas vaihtoehto, joka on autonominen kulttuuri. Autos

tarkoittaa itseä ja nomos tarkoittaa lakia, joten kyseessä on kulttuuri, jossa jokainen yksilö sanelee omat moraaliset periaatteensa itselleen. Kysyin, olemmeko autonomisessa kulttuurissa. Hän sanoi, kyllä. Kerro sitten minulle, kun me kerran olemme autonomisessa kulttuurissa, aiotko antaa minulle oman etuoikeuteni, koska heti kun sinä olet eri mieltä vastaukseni kanssa, sinä vaihdat heteronomiseen kulttuuriin ja kerrot minulle, mitä minun pitää uskoa. Tuo edellä kuvattu on sosiologinen dilemma. Se on sosiologinen ongelma, koska jos A on eri mieltä B:n kanssa, ei vain A pakota omia periaatteitaan B:lle, vaan myös B haluaa pakottaa omia periaatteitaan A:lle, joten kyseessä on molemminpuolinen autokratian (itsevaltius) etsintä. Mutta se ei koskaan tule olemaan yhdenmukainen kulttuurissa, joka ei ole joko theonominen tai heteronominen. Autonomiset kulttuurit johtavat yhteentörmäykseen, jossa jokaisella on heidän oma autonomiansa. Se on laki ja se on sosiologinen ongelma.

Menemme tuon yli ja saavumme teologiseen ongelmaan. Teologinen ongelma tarkoittaa tätä. Vuosia sitten pidin avoimia keskustelutilaisuuksia Indianan yliopistossa. Lehdistön edustaja, Dallas Willard, oli siellä ja me molemmat puolustimme kristinuskoa – olimme puolustamassa sitä. Lehdistöstä tuli toimittaja, he olivat kuvaamassa uskonnollista materiaalia yliopiston kampuksella heidän omaan verkkoonsa. Hän kysyi, voimmeko kuvata sitä, mitä aiotte puhua tänään. Sanoin, olkaa hyvä, olette tervetulleita. Sitten hän hämmästytti minua sanomalla, että he ovat paikalla vain viisi minuuttia. Sen jälkeen he alkaisivat pakkaamaan ja poistumaan paikalta ja hän toivoi, etteivät he häiritse liikaa. Minä ajattelin, että miten he voivat saada viidessä minuutissa asiansa selvitettyä. Mietin, mitä he kertovat ihmisille tapahtumasta, jos he ovat paikalla vain viisi minuuttia. Sanoin hänelle, hyvä on rouva. En aio väitellä kanssasi, olkaa vain hyvin hiljaa ryhmänne kanssa, kun olette poistumassa, koska kun olen päässyt liikkeelle aiheessani, en pidä häiriöstä. Mutta jos olette hiljaa ja poistutte rauhallisesti kesken esityksen, kaikki on ok.

Hän kuunteli koko esityksen. Hän pysyi paikalla koko puheeni ajan. Hän pysyi paikalla kysymys ja vastaus – osioon saakka. Sen jälkeen hän kysyi, voisiko hän saattaa minut hotellille, minne olin majoittunut. Sanoin, että se on ihan ok, koska tähän aikaan vuodesta on aika pimeää. Hän sanoo, että minulla on kysymys sinulle. Kysyin häneltä, onko tämä virallinen kysymys vai onko tämä epävirallista? Hän sanoi, ettei tämä ole virallista vaan minua itseäni varten. Kysyin häneltä, jos lupaat, että tämä pysyy meidän kahden välillä etkä kirjoita tästä lehteen, niin asia on silloin ok. Minä vain halusin tietää. Sitten hän sanoi, että minulla on ongelma kristinuskon kanssa. Ja ongelma on seuraava. Kristityt ovat yleensä rasismia vastaan, mutta kun puhutaan homoseksuaalisuudesta, he syrjivät homoseksuaaleja. Miten selität sen? Sanoin, että sinun kommenttisi ovat mielenkiintoisia, koska ensimmäisessä osassa puhut "ismistä" ja toisessa osassa sinä tarkennat sen henkilöryhmään. Olen vain viehättynyt siitä, ei siinä sen kummempaa.

Sanoin hänelle, että haluan kertoa sinulle seuraavaa. Syy siihen, miksi uskomme, että syrjintä etnisyyden takia on väärin, koska ihmisen rotu ja etnisyys ovat pyhiä. Me emme saa loukata ihmisen etnisyyttä ja rotua, koska se on pyhä lahja. Syy siihen, miksi uskomme absoluuttiseen pesiytyneeseen seksuaalisuuteen, koska seksuaalisuus on pyhää. Ja se on syy siihen, miksi teemme valintamme kuten olemme tehneet. Sinä voit auttaa minua puolestasi kertomalla, miksi sinä kohtelet rotua pyhänä ja seksuaalisuutta epäpyhänä. Hän oli hyvin hiljaa ja sanoi, ettei ole koskaan ajatellut asiaa noilla termeillä. Haluan sanoa teille seuraavaa. Avioliitto, sellaisena kuin Jumala on sen meille antanut, jos tarkastelemme sitä koko maailman kaikkien näkökantojen avulla, on pyhin suhde, johon voit mennä. Koska rakkaus on yksi sana englanniksi, mutta siinä on neljä sanaa kreikaksi: agape, fileo, eros, storge. Agape on Jumalan rakkautta. Fileo on ystävyysrakkautta tai veljesrakkautta. Storge on suojelevaa rakkautta tai vanhemmuuden rakkautta. Eros on romanttista rakkautta. Sanoin, että onko hän havainnut, että avioliitto on ainoa, joka yhdistää kaikki neljä. Agape, fileo, storge ja eros. Sanoin, jos poistamme agepen pois nelikosta, eros häviää, teit mitä tahansa. Romanttinen

rakkaus tulee uudelleen määritellyksi. Meille Raamattu antaa avioliiton pyhyden kuten Kristus on kirkolle - aviomies ja vaimo. Ja tuossa, kauniissa yhteen liitetystä suhteesta, miehen ja naisen välillä, pyhyys näkyy yksittäisenä sitoutumisena aviolupauksessa "minä tahdon" ja "minä haluan". Kun sanot "minä tahdon" yhdelle sanot "minä en tahdo" kaikille muille. Sanot "minä haluan" yhdelle ja minä "en halua" kaikille muille. Pienikin poikkeama tuosta kauniista neljän rakkauden yhteenliittymän pyhydestä on Raamatun mukainen käsitys siitä, mitä tarkoittaa olla avioliitossa. Jos tarkastelemme yhtä käyttäytymistä ja laitamme sen näyttämään poikkeavalta, se ei ole oikein. Mikä tahansa poikkeama siitä ei ole hyväksyttävää Jumalan näkökulmasta. Teologinen sijainti on yhteen liitetty suhde miehen ja naisen välillä suvunjakamistoimenpiteessä ja pyhydessä ja lopullisessa toinen toisensa huomioon ottavassa sanan vastaanottamisessa. Teologisesti me näemme asian näin.

Sosiologisesti meidät on jätetty pulaan. Kuinka me käsittelemme asian suhteen näkökulmasta? Ja tämä on vaikea osa. Tiedättekö mitä? Vaimoni sanoo näin. Muut sanovat näin, ne jotka tuntevat minut. Minä hyväksyn ihmiset rakkaudella ja aitoudella riippumatta siitä, mikä on heidän näkemyksensä aivan mistä tahansa vaikka se olisi erilainen omaani verrattuna. Olen oppinut rakastamaan ihmisyyttä. Minä voin halata henkilöä, jolla on erilainen näkemys avioliitosta tai politiikasta tai aivan mistä tahansa. Sanon vain, että Jumala antaa sinulle kaikkein pyhimmän lahjan – valinnan oikeuden. Mutta Jumala ei anna sinulle etuoikeutta päätyä eri lopputulokseen kuin mitä valinta pitää sisällään. Seuraukset ovat sidottuja valintaan. Ja tässä menemme täysin suoraan Genesikseen ja siinä kerrotaan, että tee sitä, mikä on oikein. Jos et tee, sinua ei hyväksytä. Jos et tee oikein, synti vaanii ovellasi napatakseen sinut kiinni. Niinpä kun katson avioliiton pyhyttä, mikä tahansa poikkeama siitä, raamatullisesta näkökulmasta, on poikkeama raamatullisesta mandaatista.

Samaan aikaan Raamattu käskee meitä rakastamaan jopa niitä, joiden kanssa olemme eri mieltä. Ja meidän vastuumme kirkkona ei ole koskaan vihata yksilöä. Meidän etuoikeutemme on rakastaa. Ja vain Jumala voi muuttaa henkilön sydämen. Jumala on lopullinen tuomari. Moniarvoisessa yhteiskunnassa annetaan meidän kristittyjen olla sekä valo että suola ja opetellaan rakastamaan toisiamme. Annetaan Jumalan olla kaikkien meidän tuomari. Hän on se yksi, joka on puolueeton tuomioissaan. Me voimme tehdä virheitä.

Nämä olivat kolme osaa, jotka halusin esittää teille.